

Utorok 20. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 20.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: cesta k
nádeji; láska, ktorá nás
predchádza; vkladanie našich
očakávaní do Boha.

20.08.2024

NÁHLY ODCHOD bohatého mladíka
musel apoštolov prekvapiť. Možno si
spomenuli na časy, keď boli sami
povolani, a keď videli tohto mladíka,
možno si niektorí z nich mysleli, že
chlapec má viac ľudských vlastností

ako oni. Pravdepodobne pochádzal z dobrej rodiny, mal peniaze, a čo bolo ešte dôležitejšie, zdalo sa, že žije podľa všetkých prikázaní a vo svojom srdci cíti úprimnú túžbu žiť bližšie k Bohu. Preto sa z vlastnej iniciatívy obrátil na Ježiša. Avšak tvárou v tvár Pánovej výzve, aby predal všetko, čo má, aby ho mohol slobodne nasledovať, sa rozhodol ísť inou cestou. Kým prach z jeho topánok ešte stále visel vo vzduchu, apoštoli sa na seba neveriacky a s istým zahanbením nad vlastnými nedostatkami pozerali, neschopní rozlúštiť záhadu, prečo Ježišovi povedali áno, a predsa ho niekto taký – po ľudskej stránke výnimočný – odmietol.

„Kto teda môže byť spasený?“ (Mt 19, 25). Možno si z času na čas položíme túto otázku v hĺbke svojho srdca, podobne ako apoštoli, keď vidíme, že aj niekto ľudsky tak schopný, ako bol bohatý mladík, sa od Ježiša odvrátil.

Niekedy nám môže vziať pokoj to, že hoci sa snažíme žiť kresťanským životom a hoci sa snažíme nasledovať Krista a dostali sme Božie povolanie, sme slabí a znova a znova sa od neho vzdalujeme. Ak je to pre mňa také ťažké, ak sa ja - hoci som si vedomý Božej lásky ku mne – cítim taký slabý, o čo viac sa cítia slabí ľudia, ktorí Boha ani nepoznajú. Má zmysel snažiť sa nasledovať Pána uprostred premenlivosti tohto sveta?

Odpoveď Majstra obsahuje základné učenie pre náš život: „Ľuďom je to nemožné, ale Bohu je všetko možné“ (Mt 19, 25). Táto veta vystihuje príčiny mnohých našich sklúčeností a zároveň nám ukazuje cestu k nádeji. Možno často strácame radosť zo života, pretože chceme dosiahnuť nemožné – svoju spásu – len vlastným osobným úsilím. Na druhej strane, frustrácia sa stáva zdravým odovzdaním sa, keď si uvedomíme, že je to Boh, kto môže ísť nad naše

sily. „Rozmýšľaj nad minulosťou a čestne priznávaš, že nič nerobíš správne. Ježišu, dodávaš, tomu sa vôbec nemôžeš čudovať: je predsa nemožné, aby sa mi niečo podarilo. Ty mi pomôž, urob to ty namiesto mňa a uvidíš, ako dobre to vyjde“[1].

„KTO POTOM môže byť spasený?“ (Mt 19, 25). Túto otázku si apoštoli položili nielen vtedy, keď videli, ako si istý nadaný mladík radšej ponechal svoje bohatstvo, ako by mal nasledovať Ježiša, ale práve v súvislosti s náročnými slovami ich Majstra po prežití tejto scény: „Veru, hovorím vám: Bohatý ťažko vojde do nebeského kráľovstva“ (Mt 19, 23). Hoci im Pán chce dať pochopiť, že ich vlastná spása je vždy dielom Boha a jeho milosrdenstva, neskrýva pred nimi náročnosť tejto cesty. Nasledovať ho zblízka – ako jeden z

ďalších apoštolov – znamená radikálnosť, ktorá preniká celý náš život a ktorá musí byť otvorená tomu, čo Pán žiada od každého z nás.

Cesta vnútornej chudoby na dosiahnutie neba je Božím darom a zároveň slobodným rozhodnutím. Boh nám nezaslúžene dáva svoju lásku: to je ústredná pravda nášho života. Nie je to láska, ktorá „pochádza v podstate z nášho naplnenia, z nášho talentu, z našej religiozity“, ale je to dar Ducha Svätého: „On nás učí milovať a my musíme o tento dar prosiť. Duch lásky je ten, ktorý nám vlieva lásku, On je ten, ktorý nám dáva pocítiť, že sme milovaní, a učí nás milovať. On je *motorom* – takpovediac – nášho duchovného života. On je ten, ktorý v nás všetko rozhýbe“[2].

Prostredníctvom konkrétnych činov nášho každodenného života môžeme prijať alebo odmietnuť túto lásku,

ktorú k nám smeruje Pán. Vnútný boj má vlastne zmysel, keď ho chápeme z tohto hľadiska. Ani nie tak ako spôsob, ako si *zaslúžiť svoju spásu*, ale ako spôsob, ako ukázať lásku, ktorú máme k Bohu a ktorou chceme preniknúť všetky naše skutky. Veď je to On, kto nás podopiera, najmä vo chvíľach, keď sa cesta k svätosti stáva ťažšou:

„Niektorí sa počas svojho života správajú tak, akoby Pán hovoril o odovzdanosti a bezúhonnosti len tým, od ktorých to nevyžaduje žiadnu námahu — takí neexistujú! — alebo tým, ktorí o to nemusia bojovať. Zabúdajú na to, že Ježiš povedal všetkým: nebeské kráľovstvo sa dobýja násilím, svätým bojom každého okamihu“[3].

.....

MOŽNO SA NÁM niekedy v živote zdá, že nasledovať Ježiša je

mimoriadne ťažké. Možno nesieme kríž, ktorému nie celkom rozumieme, trpíme nejakým nedorozumením kvôli našej viere alebo sa jednoducho cítime chladní v našich vzťahoch s Bohom. Potom máme dojem, že tento boj nestojí za to. Všetkých nás môže premôcť únava z každodenného života pri nasledovaní Krista. Za takýchto okolností nám môže byť príkladom úprimnosť svätého Petra, keď videl, ako bohatý mladík odmietol Ježišovo pozvanie. Podobne ako on sa môžeme odvážiť spýtať sa Pána vo svojej modlitbe: „Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo z toho teda budeme mať?“ (Mt 19, 27). Nejde o to, aby sme svoj boj podriadili odmene, ale skôr o to, aby sme všetky svoje vnútorné očakávania vložili do Božej lásky a dôverovali, že On chce pre každého z nás vždy to najlepšie a že nás ako dobrý Otec chce naplniť dobrými vecami.

Ježiš im povedal: „Veru, hovorím vám: Pri obnovení sveta, keď Syn človeka zasadne na trón svojej slávy, aj vy, čo ste išli za mnou, zasadnete na dvanásť trónov a budete súdiť dvanásť kmeňov Izraela. A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života“ (Mt 19, 28-29).

„Stonásobok“ spočíva v Božej bezpodmienečnej láske, v jeho blízkej prítomnosti, ktorá nás sprevádza v dobrých i zlých dňoch a ktorá robí náš boj znesiteľným; ale vzťahuje sa aj na večné šťastie, ktoré nás čaká v nebi. Preto svätý Josemaría odporúčal, aby sme najmä vtedy, keď nás obklopujú ťažkosti, mysleli na chvíľu, keď budeme kontemplovať Boha z tváre do tváre: „Vo chvíli pokušenia myslí na Lásku, ktorá ťa čaká v nebi; posilňuj čnosť nádeje, čo nie je prejav nedostatku veľkodušnosti“^[4]. Nie je sebeckým

upierať srdce a nádej na nebo, kde nás čaká Najsvätejšia Trojica, aby nás definitívne objala. Naopak, znamená to, že naša láska k Bohu je naozaj taká, že sa stala hnacou silou všetkých našich rozhodnutí, veľkých i malých: On je ten, ktorého hľadáme, jediný, kto môže uhasiť náš smäd po šťastí. V raji sa stretneme aj s našou Matkou, Pannou Máriou, z ktorej materinskej nehy sa môžeme tešiť po celú večnosť.

[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 353.

[2] František, *Homília*, 5-VI-2022.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 130.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 139.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-20-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-20-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(24.08.2025)